

Mezi nejzávažnější a nejsložitější problémy vznikající v mezinárodní přepravě patří bezesporu odpovědnost dopravce, které je tudíž v mezinárodních úmluvách věnována největší pozornost. Předmětem této práce bude zaměřit se právě na tuto problematiku a povšimnout si mnohdy různorodého pojetí odpovědnosti v základních úmluvách regulujících jednotlivé dopravní obory (dopravu železniční, silniční, námořní a leteckou), které není žádoucí.

V oblasti mezinárodní přepravy je nutné, více než kdekoli jinde, brát v úvahu technický pokrok, díky němuž musejí být právní instrumenty často novelizovány z důvodu zastarání původních úprav nebo dokonce přijímány úpravy zcela nové v momentě, kdy ty původní již neodpovídají aktuální situaci. Jak uvidíme v následujících kapitolách, ne vždy je to úkol jednoduchý. Leckdy trvá snaha o modernizaci této oblasti právní úpravy mnoho let a přijetí vyváženého právního instrumentu se tak zdá být velkým problémem. Nejednou se také stane, že ve stejnou dobu působí současně více úprav předmětných vztahů, jak to známe např. z oblasti letecké přepravy, kdy se paralelně postupuje dle tzv. Varšavského systému a Montrealské úmluvy. Tento nežádoucí stav ještě umocňuje samotnou roztržičnost právní úpravy mezinárodní přepravy.